

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/38/2018
Identifikačné číslo spisu: 8115010035
Dátum vydania rozhodnutia: 03.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8115010035.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 3. apríla 2019 v trestnej veci obvineného T. F. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona a iné o dovolaní obvinených T. F., H. F., H. J., D. R. a J.W., ktoré podali prostredníctvom svojich obhajcov JUDr. Milana Kuzmu advokáta v Košiciach, JUDr. Petra Čurillu, advokáta v Prešove, JUDr. Martina Kirňaka, advokáta v Snine, JUDr. Lukáša Kišeľaka, advokáta v Prešove proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. februára 2017 sp. zn. 3To/40/2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov z 30. augusta 2016 sp. zn. 5Tk/1/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinených T. F., H. F., H. J., J. T., D. R. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 30. augusta 2016 sp. zn. 5Tk/1/2015 boli obvinení T. F., H. F., H. J., J.W., D. R. uznaní za vinných, a to :

Obvinení T. F., H. F., H. J., D. R.

v bode a) z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona.

Obvinený J.W.

z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona

v bode b) obvinený T. F.

z obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. c) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j), ods. 4 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe, že

a)

najneskôr od mesiaca január 2013 sa na území okresu Prešov a inde vytvorila a do 20. marca 2014 vyvíjala svoju činnosť organizovaná skupina v zložení T. F., J. U., H. F., H. J., D. R., J.W. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby, ktoré pravidelne, za účelom dosiahnutia finančného zisku zadovážovali a následne predávali psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. v znení zákona č. 13/2004 Z. z. zaradený do II. skupiny psychotropných látok a to tak, že T. F. zadovážil pervitín z rôznych zdrojov na území Slovenskej republiky ako aj Českej republiky a rovnako pre T. F. pervitín zadovážil aj J.W. takým spôsobom, že za finančnú alebo naturálnu odmenu v podobe pervitínu najskôr dohodol stretnutie s neznámou osobou na južnom Slovensku a následne spoločne s T. F. nakúpil pervitín od tejto osoby na presne nestotožnenom mieste na južnom Slovensku a následne J. T. s T. F. pervitín doviezli do Prešova, kde T. F. túto psychotropnú látku ukrýval na rôznych miestach na území okresu Prešov, najmä zakopaná v zemi v blízkosti cintorína na Solivare a po telefonickom dohovore s odberateľmi ju dávkovo a predával konečným spotrebiteľom, najmä P. H., S. Y., J. N., N. H. ako aj svojim dilerom za účelom ďalšieho predaja a to J. U., H. F., H. J. a D. R. a ďalším doposiaľ nestotožneným členom skupiny a to tak, že sa s nimi stretol na rôznych miestach v Prešove a jeho okolí a odpredal im pervitín za sumu najmenej 40 - 60 eur v množstve pol kubíka pervitínu, alebo za sumu 80 - 120 eur za jeden kubík pervitínu, ktorý im odovzdával tak, že po osobnom prevzatí finančnej hotovosti za pervitín ich osobne informoval o tom, kde sa zakúpená dávka pervitínu nachádza, pričom sa jednalo o vopred dohodnuté utajené miesta pre každú z týchto osôb a to najčastejšie na cintoríne na Solivare, na výjazde na obec Ruská Nová Ves, Teriakovce a Haniska, oproti pohostinstvu U E. na sídlisku Šváby a reštaurácii T. na Solivare, kde J. U., H. F., H. J., D. R. ako aj ďalší nestotožnení členovia organizovanej skupiny a koneční spotrebiteľia pervitínu prebrali z týchto miest bez prítomnosti T. F. a následne ho koneční spotrebiteľia sami užíli a dileri odpredávali ďalším najmenej trom konečným spotrebiteľom v obvyklých jednorazových dávkach za sumu 10 - 30 eur, pričom H. F. pervitín predával najmä na sídlisku Šváby osobám W. Y., J.I., X. S., H. J. pervitín predával na území mesta Prešov a D. R. takto nadobudnutý pervitín predával v Bardejove a okolí,

b)

T. F. ako hlavný organizátor skupiny, ktorá vznikla najneskôr v januári 2013 na území okresu Prešov a inde a do 20. marca 2014 vyvíjala svoju činnosť v zložení T. F., J. U., H. F., H. J., D. R., J.W. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby, ktoré pravidelne, za účelom dosiahnutia finančného zisku zadovážovali a následne predávali psychotropnú látku pervitín (metamfetamín), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. v znení zákona č. 13/2004 Z. z. zaradený do II. skupiny psychotropných látok, časť finančnej hotovosti získanej z predaja pervitínu vkladal v pobočke A. a. s. v Prešove na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v tejto banke na meno G. U., nar. X. J. XXXX, trvale bytom T.. XXXX/XX, R. v úmysle zakryť pôvod týchto peňazí vo vyššie popísanej trestnej činnosti a zmať ich prepadnutie alebo zhabanie, pričom dňa 18. júla 2013 takto vložil na uvedený účet 1 500 eur a dňa 22. júla 2013 finančnú hotovosť 5 000 eur a tieto finančné prostriedky následne použil na osobnú potrebu.

Za to im súd uložil :

1/ obvinenému T. F.

Podľa § 233 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona ho pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu uložil aj trest prepadnutia majetku.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil aj protitoxikomanické ochranné liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona je obvinený po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska

2/ obvinenému H. F.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona je obvinený po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.

3/ obvinenému H. J.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/105/2014 z 27. apríla 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. novembra 2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zrušenie stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil aj protitoxikomanické ochranné liečenie ambulatnou formou.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona je obvinený povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.

4/ obvinenému J.W.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona je obvinený po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.

5/ obvinenému D. R.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 písm. a), písm. b) písm. c) Trestného zákona obvinený po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj

preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali prostredníctvom svojich obhajcov odvolanie obvinení T. F., H. F., H. J., J.W. a D. R.. Ich odvolanie smerovalo proti výroku o vine a treste. Odvolanie podal aj prokurátor a to len proti výroku o treste v neprospech obvinených T. F., H. J., H. F. a D. R..

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 7. februára 2017 sp. zn. 3To/40/2016 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

1/ Obvinenému T. F. uložil podľa § 233 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona obvinenému uložil aj trest prepadnutia majetku.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

2/ Obvinenému H. F. uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to : 1 ks mobilný telefón zn. Nokia 2730, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXXXXX spolu so SIM kartou TESCO MOBILE č. karty XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a 2 ks SIM kariet TESCO MOBILE a 1 ks SIM karta TESCO MOBILE č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, 1 ks mobilný telefón zn. IPHONES, Z., Z.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

3/ Obvinenému H. J.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/105/2014 zo dňa 27. apríla 2014, ktorým bol obvinenému podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona právoplatne uložený trest odňatia slobody na 1 rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zrušenie stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to : 1 ks mobilný telefón zn. Samsung Galaxy S GT-19000, IMEI : XXXXXX/XXXXXXXXX/X a 1 ks SIM karta O2 č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil protitoxikomanické ochranné liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

4/ Obvinenému J.W.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

5/ Obvinenému D. R.

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/14/2015 zo dňa 6. mája 2015, ktorým bol obvinenému podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona právoplatne uložený trest odňatia slobody na 10 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zrušenie stratili podklad.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to : 1 ks mobilný telefón zn. Samsung IMEI : XXXXXXOXXXXXXXXX a 1 ks SIM karta O2 č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a 1 ks mobilný telefón zn. SAMSUNG IMEI XXXXXX/XXXXXXXX/X a 1 ks SIM karta O2 č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného H. F. zamietol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného H. J. zamietol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného D. R. zamietol.

Obvinený T. F. a D. R. prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Čurilla podali dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Prešov z 30. augusta 2016, sp. zn. 5Tk 1/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 7. februára 2017, sp. zn. 3To/40/2016, doručené okresnému súdu 6. septembra 2017 z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru obvineného s poukazom na právu úpravu v § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní, ďalej len OČTK v štádiu prípravného konania resp. aj v konaní pred súdom nevykonali dokazovanie potrebné pre rozhodnutie o vine. Dokazovanie bolo vykonané tendenčne a preto aj nezákonne. Napriek námietkam obhajoby neboli doposiaľ zákonným spôsobom vypočutí obhajobou navrhovaní svedkovia (napr. R. J.), resp. opätovne vypočutý svedok J.. Zo strany vyšetrovateľky boli ukladané sugestívne a kapciózne otázky. S otázkou porušenia práva odsúdených (dovolateľov) na obhajobu sa právne authority doposiaľ nevysporiadali. Dovolateľa opätovne poukazujú na skutočnosť, že v predmetnej trestnej veci proti obvinenému F. bolo začaté trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ, Odbor kriminálnej polície Prešov 18. júna 2013 pod ČVS: ORP - 666/1-OVK-PO-2013 a podľa § 206 Trestného poriadku mu bolo vznesené obvinenie až uznesením Ministerstva vnútra SR, Prezídium PZ, Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expozitúra Východ z 20. marca 2014 pod č. ČVS : PPZ-808/NKA-PZ-vz-2013, teda s časovým odstupom 9-ich mesiacov a dva dni. Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatel'om. Čo znamená, že podozrivý je materiálne obvinený, ale formálne nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tzo V 4/2001). Z obsahu spisového materiálu je absolútne nesporné, že OČTK už v auguste roku 2013, najneskôr však v októbri 2014, teda min. 5 - 6 mesiacov pred samotným vznesením obvinenia mali jednoznačne preukázané a existoval nesporne odôvodnený záver, že práve zo strany obvineného F., resp. ďalších osôb, malo dôjsť k páchaniu trestnej činnosti popísanej v obžalobe, teda mali postupovať v súlade s dikciou ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Vo vzťahu k osobe obvineného Palenčára treba zdôrazniť, že jemu bolo

vznesené obvinenie až 26. mája 2014, teda po 11 mesiacoch. Dôkazy boli získané v rozpore s Trestným poriadkom. Uznesenie o začatí trestného stíhania nemá náležitosti požadované zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. novembra 2011 sp. zn. ITo 4/2010). Príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky boli vydané výlučne na základe uznesenia o začatí trestného stíhania z 18. júna 2013, ČVS: ORP 666/1-OVK-PO-2013. Podstatnou chybou príkazov je nedostatok riadneho odôvodnenia, sú všeobecné, v podstate mohli byť podkladom pre odposluch ktoréhokoľvek občana, ktorý sa v mesiaci január a neskôr nachádzal na území okresu Prešov. Vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 119 ods. 2 Trestného poriadku, je nesporné, že dôkazné prostriedky získané OČTK za inkriminované obdobie boli získané v rozpore so zákonom a v spise sa nemali ani nachádzať. Dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne zabezpečeného dôkazu. Týmto spôsobom sa súd musí vypoariadať s výpoveďami utajených svedkov. Právo obvineného na obhajobu bolo porušené i na hlavnom pojednávaní, keď pri konfrontácii svedka U. a svedka S. na námietku prokurátora bolo odopreté obhajcovi a obvinenému klásť svedkovi S. otázky s poukazom na už skorší výsluch uvedenej osoby ako svedka. Právne neobstojí ani argumentácia, že u predmetného úkonu sa jednalo o procesný postup. Na nariadené znalecké dokazovanie bola pribratá na vyšetrovanie duševného stavu obvinených znalkyňa MUDr. Ivica Mitríková Kmečová a MUDr. Kornélia Fabišíková. Na hlavnom pojednávaní konanom 11. marca 2016 bola však vypočutá len znalkyňa MUDr. Mitríková bez toho, aby deklarovala svoje oprávnenie vykonať tento dôkaz (uznesenie najvyššieho súdu SR sp. zn. Tzo 4/2001) Ani jeden zo súdov sa nezaoberal zákonnosťou výpovede utajených svedkov (rozhodnutie ESLP z 20. novembra 1989 vo veci Kostovski proti Holandsku, podľa ktorého nestačí na preukázanie existencie dôvodnej obavy len samotná konštatácia utajeného svedka o údajnom jeho ohrození). V predmetnej veci nedošlo k jednoznačnému a dôslednému preukázaniu dôvodnosti a opodstatnenosti utajenia totožnosti svedka. Utajenými svedkami č. 2 a 3, sú bývalé priateľky obvineného F., ktoré s ním udržiavali intímny pomer a proti ktorým sa v minulosti nedopustil žiadneho násillia. V ďalšom sa poukazuje na výsluchy týchto svedkov. Utajenie totožnosti svedka obmedzuje nesporne práva obvineného na obhajobu. Uznanie viny len na základe výpovedí utajených svedkov nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 268/2011). V podstate obvinení F. a R. sú usvedčovaní len výpoveďou svedka U.. I napriek tomu, že v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní bolo vypočutých približne 40 svedkov, z drogovej trestnej činnosti usvedčujú obvineného F. len svedkovia P. H., J. N., S. Y. a U. I.. Uvedení svedkovia boli v minulosti pravidelnými užívateľmi pervitínu. Je potrebné vyhodnocovať vierohodnosť svedeckých výpovedí. Vo vzťahu k výpovedi svedka P. H. je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že z obsahu písomného materiálu nie je zrejmé, ako orgány činné v trestnom konaní mali zistiť, že práve tento svedok kupoval od obvineného F. drogu a tento svedok nevedel racionálnym spôsobom vysvetliť, od ktorých iných osôb kupoval drogy. Ani svedok J. N. nevedel uviesť v akom období od obvineného F. drogy kupoval. Svedok S. Y. je drogovou závislou osobou, čo spochybňuje jeho vierohodnosť. Obvinený F. ho oklamal, tak isto ako aj svedka U. I., že vzal peniaze a drogu nedodal. V ďalšej časti dovolania poukazuje na nesprávne hodnotenie výpovedí svedkov J. a J. U.. Svedok U. sa rozhodol spolupracovať s OČTK s očakávaním zmiernenia trestu. OČTK po začatí trestného stíhania vo veci, teda po 18. júni 2013 majú určité poznatky o nakladaní s drogami na území Mesta Prešov, zabezpečili podľa názoru obhajoby nezákonným procesným postupom povolenie k vykonaniu sledovania, odposluchom vo vzťahu k obvinenému F., majú za to, že práve tento má byť členom takejto organizovanej skupiny. Okrem výpovedí svedka U. a nezákonných výpovedí utajených svedkov sa nepodarilo orgánom činným v trestnom konaní preukázať akýkoľvek nákup resp. držbu pervitínu, resp. inej drogy. Vo vzťahu k obvinenému R. bola svedecká výpoveď U. niekoľkokrát zmenená týmto svedkom, bola jediným dôkazom, o ktorú sa OČTK opierali. V priebehu konania sa nepodarilo preukázať, že by obvinený F. mal peniaze z predaja pervitínu, za tieto kupoval autá ako aj byt. Z vykonaného dokazovania nevyplýva akékoľvek spojenie medzi dvomi vkladmi prevedenými obvineným F. na účet jeho družky U.. Úvahy odvolacieho súdu vo vzťahu k založeniu účtu na meno G. R. a dispozičného práva obvineného F. sú špekulatívne. Výsluch utajeného svedka č. 2 (X. Y.) je nezákonný dôkaz. Všetky výsluchy boli vykonané pred vznesením obvinenia obvinenému R.. Svedkovi boli kladené zo strany vyšetrovateľa sugestívne otázky navádzajúce odpoveď, že má strach z osoby T. F.. Tento utajený svedok vie o údajnej trestnej činnosti obvineného D. R. len od obvineného F.. Ani

utajený svedok č. 3 (S.) nespomína trestnú činnosť obvineného R.. V ďalšej časti dovolania dovolatelia znovu poukazujú na neverohodnú výpoveď svedka U.. Dovolatelia žiadajú, aby dovolací súd v súlade s dikciou ustanovenia § 386 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na dôvody obsiahnuté v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona a súčasne zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutia a Krajskému súdu v Prešove vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obvinený H. F. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 7. februára 2017, sp. zn. 3To/40/2016 podal dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Milana Kuzmu, doručené Okresnému súdu Prešov 17. júla 2017. Dovolanie podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní namieta, že svedok U. bol vylúčený na samostatné konanie. Proti svojim údajným spolupáchateľom veľmi ochotne vypovedá a tieto výpovede sú usvedčujúce. Urýchlenie konania tak ako to mal na mysli zákonodarca sa nekonalo. V poslednom období nastúpil obľúbený inštitút „kupčenia so spravodlivosťou“. Dovolateľ sa nestotožňuje ani s kvalifikáciou skutku. Súd používa termíny „s neznámou osobou, na presne nestotožnenom mieste“. Podľa dovolateľa je neprípustné, aby takto neurčitý skutok bol predmetom obžaloby. V ďalšej časti dovolania cituje termín „organizovaná skupina“. Nebolo preukázané, že dovolateľ sa dopúšťal skutku po dlhší čas a na viacerých osobách. Výroky rozsudkov nespĺňajú zákonom predpísané náležitosti. Dovolateľ v súvislosti s § 206 ods. 3 Trestného poriadku poukazuje na uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 3T/46/2014. Z výpovedí svedkov J. z 19. marca 2015, R. z 19. marca 2015, E. z 8. apríla 2015, J. z 29. mája 2015, I. z 29. mája 2015, S. z 25. júna 2015, F., U., T. z 24. septembra 2015 a E. z 11. marca 2016 je možné ustáliť, že obvineného nepoznali, alebo ak ho aj poznali, neusvedčujú ho z páchania drogovej trestnej činnosti. Obvinený si nevie vysvetliť ako sa U. môže vyjadrovať k udalostiam pred rokom 2013, keď drogám sa začal práve v tomto roku venovať. Z výpovede svedkyne MVDr. T. je jasné, že obvinený užívateľom drog nebol, preto všetky tvrdenia svedkov, že bol konzumentom drog sú klamstvom. Navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že rozsudkom vysloví porušenie zákona a súčasne v súlade s § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený H. J. v dovolaní, ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Kirňaka, doručené okresnému súdu 14. decembra 2017 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku uviedol, že vyhodnocovanie dôkazov zo strany súdov voči jeho osobe bolo účelové. V tejto súvislosti poukazuje na výpoveď svedka U., ktorý bol pôvodne spoluobvinený, ktorý na hlavnom pojednávaní povedal, že o J. vie v podstate len od F.. Okrem údajného jedného nákupu pervitínu o trestnej činnosti obvineného nevedel tento svedok nič. Obvinený nevie na základe čoho dospel súd k záveru o jeho členstve v organizovanej skupine. Uvedené rovnako platí o svedkovi J.I.. Vyššie uvedeným nesprávnym právnym posúdením vykonaných dôkazov bolo porušené právo obvineného na spravodlivý súdny proces a porušený zákon v jeho neprospech. Súd ustálili, že obvinený spáchal skutok na viacerých osobách, hoci neuviedli žiadnu konkrétnu osobu, ktorej mal obvinený pervitín predáť. Nakoniec súdy uzavreli, že pervitín predával obvinený F. a obvinený J. mal alebo mohol o tom vedieť. V rámci trestného konania rozlišujeme tzv. skutkový stav a právny stav, t. j. právnu kvalifikáciu skutku. Je nepochybné, že obe stránky trestného konania sú vzájomne prepojené na seba navzájom a nemožno ich posudzovať izolovane. Ak sa má najvyšší súd v rámci dovolacieho prieskumu zaoberať správnosťou právneho posúdenia zisteného skutku alebo nesprávnosťou posúdenia hmotnoprávneho predpisu, nie je možné tak urobiť bez náležitého prieskumu skutkového stavu a vyhodnotenia dokazovania. Konanie obvineného je teda nanajvyš konaním podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, teda zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi a nie obzvlášť závažným zločinom podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona. Najvyšší súd si nemôže uzurpovať moc povyšovať jeden ústavný princíp nad druhým. Jeho cieľom by malo byť spravodlivé rozhodnutie ak zistí, že medzi skutkom a právnym posúdením je extrémny nesúlad [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Obvinený navrhol, aby dovolací súd za aplikácie § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona a pri použití § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3To/40/2016 a rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 5Tk/1/2015 čo do výrokov o vine a treste vo vzťahu k obvinenému J. a

podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený J.W. podal dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Lukáša Kišel'aka, doručené okresnému súdu 6. novembra 2017 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní namieta súdom prijaté závery, že na základe vykonaného dokazovania bol spoľahlivo zistený skutkový stav vo vzťahu k dovolateľovi. Skutok bol vymedzený neurčito, čo nepostačuje pre jeho nezameniteľnosť. Pokiaľ súd dospel k záveru, že predmetného jednorazového sprostredkovaného nákupu pervitínu sa mali dopustiť iba dve osoby a to T. spolu s F., tak potom neboli tohto konania prítomné iné osoby. Pokiaľ tam bol prítomný i U., malo to byť v skutku uvedené. Skutok nie je časovo vymedzený. Žiadny pervitín sa nikdy nepodarilo zaistiť, podrobiť znaleckému skúmaniu. U obvineného členstvo v organizovanej skupine nebolo vôbec preukázané. Nebolo preukázané, že by obvinený T. vedel na aký účel si obvinený F. pervitín kúpil, aké bolo jeho množstvo a cena. Nebola preukázaná vedomosť obvineného o následnom dealerstve obvineného F. s pervitínom. Nikto zo spoluobvinených ani svedkov obvineného T. nespoznal. Obvinený T. nepoznal ani osobu svedka U., ktorý pri predmetnej jednorazovej sprostredkovanej ceste na južné Slovensko plnil výlučne len úlohu anonymného šoféra. Obvinený ďalej namieta neprimeranú prísnosť uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov. Dovolateľ navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky za aplikácie § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona a pri použití § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 7. februára 2017 sp. zn. 3To/40/2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov z 30. augusta 2016 sp. zn. 5Tk/12015 čo do výrokov o vine a treste vo vzťahu k obvinenému T. a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného T. F. a D. R. sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Prešov (ďalej len „prokurátor“) 6. októbra 2017. Uviedol, že pokiaľ ide o konkrétne skutočnosti, ktorými dovolatelia odôvodňujú svoje dovolanie, tieto sa v celom rozsahu zhodujú s uplatnenými odvolacími námietkami, avšak v konečnom dôsledku dovolateľ nimi namieta správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu, pričom hodnotí vykonané dôkazy inak, ako boli vyhodnotené oboma konajúcimi súdmi. Skutkový stav nie je možné meniť, teda nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu nie je možné vyvodzovať len z toho, že dovolateľ sa nestotožňuje s vyhodnotením dôkazov súdom. Pokiaľ ide o výsluch svedka J. U., v podstate od momentu jeho prvej výpovede došlo k zásadnej zmene v spôsobe obhajoby obvinených F., F. a R., ktorí od tohto momentu zmenili svoje výpovede tak, že za hlavného organizátora obchodovania s pervitínom v Prešove označili J. U.. Išlo o snahu spochybníť vierohodnosť výpovede J. U. ako aj jeho spoluprácu s OČTK. K tomu treba uviesť, že ostatné vykonané dôkazy, prepisy hovorov, správy zo sledovania, túto skutočnosť nepotvrdzujú a jednoznačne je možné vyvodiť skutkový záver, že hlavným organizátorom obchodu s pervitínom na území mesta Prešov v inkriminovanom období bol obvinený T. F. . J. U. sa nesnažil zbaviť účasti na páchanej trestnej činnosti a ešte v procesnom postavení obvineného popísal aj to ako pervitín, ktorý mu zabezpečil obvinený F., distribuoval ďalším užívateľom. Obvinený U. priznal aj svoj podiel viny na spáchanom skutku. Jeho výpoveď korešponduje s výpoveďami utajovaných svedkov, ktorý však jednotlivé skutočnosti uvádza oveľa podrobnejšie ako utajovaní svedkovia a nie je možné uvažovať v tých intenciách, že jeho výpoveď je len zopakovaním toho, čo uviedli utajovaní svedkovia. Podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku sa vyžaduje, aby sa obvinený významnou mierou podieľal na objasnení zločinu spáchaného organizovanou skupinou. Inštitút spolupracujúceho obvineného je riadnym a zákonným procesným inštitútom, preto jeho použitie v tomto prípade bolo zákonné. Obvinený U. sa sám rozhodol, že zahájí spoluprácu s OČTK po tom, čo bol poučený o tejto možnosti v rámci prvej výpovede. Sám kontaktoval vyšetrovatelku prostredníctvom listu, ktorý sa nachádza vo vyšetrovacom spise. Obvinený U. nebol prepustený z vyšetrovacej väzby skôr, ako bolo urobené rozhodnutie o prerušení jeho trestného stíhania podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku, čím zanikli aj dôvody jeho väzby. V posudzovanej veci nedošlo ani k porušeniu práv na obhajobu. Samotné vyšetrovanie pred vznesením obvinenia bolo vedené za účelom zistenia a objektivizovania skutkového stavu v takej miere, aby mohlo byť v prípravnom konaní zákonne rozhodnuté o vznesení obvinenia konkrétnej osobe. Samotný charakter páchanej trestnej činnosti, jej rozsah ako aj to, že sa jednalo o trestnú činnosť

organizovanej skupiny, vyžadovalo k riadnemu zisteniu skutkového stavu vykonanie namietaných vyšetrovacích úkonov. Vo všetkých prípadoch preskúmal vyšetrovací spis, dôkaznú situáciu ako aj vydával príkaz na vykonanie jednotlivých procesných úkonov v zmysle piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku príslušný sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Prešov. Pokiaľ dovolatelia poukazovali na výpovede utajovaných svedkov, OČTK zabezpečovali ešte ďalšie dôkazy, ktorých zadováženie by po vznesení obvinenia už nebolo možné. Obvinení mali po vznesení obvinenia plné právo na oboznámenie sa s každým dôkazom, vrátane kontradiktórnych výsluchov svedkov za účasti obhajcov, mali právo navrhnúť dôkazy, pričom tieto práva aj využili. Uvedené práva boli dodržané aj v štádiu hlavného pojednávania a odvolacieho konania, pričom dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o namietanie vykonanej konfrontácie na hlavnom pojednávaní medzi svedkami S. a U., námietka proti spôsobu vedenia výsluchu obhajobou bola vznesená z dôvodu, že svedkovi U. boli kladené otázky, ktoré nesúviseli s predmetom konfrontácie a jej účelom tak, ako je uvedené v § 125 ods. 1 Trestného poriadku (per analogiam), teda neslúžili na vyjasnenie rozporov vo výpovediach. Tento svedok bol viackrát vypočutý, a to na hlavnom pojednávaní dňa 8. apríla 2015, 9. apríla 2015, 22. apríla 2015. Dňa 9. apríla 2015 bol jeho výsluch prerušený len z dôvodu, aby sa ho mohol zúčastniť obhajca obvineného F.. Opakované kladenie rovnakých otázok na svedka počas konfrontácie, ako boli kladené počas jeho predchádzajúcich výsluchov, bez toho, aby nastala nejaká nová skutočnosť, je neprípustné a predstavuje nátlak na svedka. V prípade ak obhajoba mala za to, že je potrebné ešte vypočuť svedka U. k okolnostiam, ktoré ešte neboli predmetom jeho výsluchu, mala právo navrhnúť jeho opätovný výsluch. A nie zneužívať procesný inštitút konfrontácie medzi svedkami na kladenie opakovaných, obsahovo totožných otázok na svedka.

Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k výsluchu znalkyne z odvetvia psychiatrie na hlavnom pojednávaní, prokurátor poukázal na ustanovenie § 145 ods. 3 Trestného poriadku. Znalkyne dospeli k súhlasným záverom, teda nebol dôvod vypočúvať obidve znalkyne. Vypočutá znalkyňa vo svojom výsluchu prezentovala závery znaleckého posudku, ku ktorým dospeli obidve znalkyne v zhode. Nejedná sa tu o prípad uvedený v ustanovení § 147 ods. 3 Trestného poriadku, kedy sa určí osoba, ktorá má byť vypočutá. Strany v konaní dôsledne využívali počas výsluchov inštitút § 259 Trestného poriadku. Čo sa týka svedeckej výpovede svedka J., zo zápisnice z konfrontácie medzi ním a obvineným F. z 27. januára 2016 (ČVS : KRP-66/1-VYS-PO-2015) jednoznačne vyplýva, že svedok J.I. sa odmietol konfrontovať s obžalovaným F. v dôsledku obáv o svoje zdravie ako aj o zdravie svojej rodiny, nakoľko v meste stretol osoby H. S. a H. S., ktorí mu povedali, že ho bude škoda. Vypočutí svedkovia potvrdili v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní nákup pervitínu od obvineného F.. Svedkovia boli koneční užívatelia. Obvinený F. sa v podstate svojou výpoveďou sám usvedčuje z trestnej činnosti spočívajúcej v kupovaní pervitínu po dlhší čas od rôznych osôb. Prokurátor navrhol vzhľadom na to, že nie je naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, aby dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Prokurátor sa písomne 19. septembra 2017 vyjadril aj k dovolaniu obvineného H. F.. S dôvodmi dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) sa nestotožňuje, pričom rozhodnutie Krajského súdu v Prešove považuje za zákonné a správne. K formulácii skutkovej vety uviedol, to že sa nepodarilo stotožniť dodávateľa omamných a psychotropných látok, od ktorého tieto látky kupoval T. F. a presné miesto nákupu na južnom Slovensku, nemá žiadny vplyv na vymedzenie skutku jednotlivým obvineným v rámci organizovanej skupiny páchatel'ov. Podstatné je to, že omamné a psychotropné látky, ktoré boli zakúpené F. obvinený F. predával iným osobám v postavení dílera. Dovolateľ inak vyhodnocuje výpovede svedkov a ostatné dôkazy oproti vyhodnoteniu súdom. Nie je možné sa stotožniť s dovolateľom prezentovaným skutkovým stavom, a dovolací súd ani nemôže tento meniť a teda nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu nie je možné vyvodzovať len z toho, že dovolateľ sa nestotožňuje s vyhodnotením dôkazov súdom. Dovolateľ poukazoval na nezákonnosť vylúčenia trestnej veci obvineného J. U. na samostatné konanie podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku, pričom poukazoval na judikatúru najvyššieho súdu, týkajúcu sa existencie objektívnej prekážky brániacej obvinenému účasti na úkonoch trestného konania po dlhšiu dobu. Táto judikatúra sa však na posudzovaný prípad nevzťahuje. Obvinený J. U. sa v tejto veci priznal, v jeho prípade teda prichádzalo do úvahy aj konanie o dohode o vine a treste. V týchto prípadoch sa v zmysle ustanovenia § 18 ods. 5 Trestného poriadku spoločné konanie proti viacerým obvineným

nevedie. Trestný poriadok teda priamo svojím zákonným ustanovením predvída procesnú situáciu, keď jeden z viacerých obvinených sa plne priznáva ku skutku a uznáva vinu. Uznesenie o vylúčení veci bolo v súlade s Trestným poriadkom. Pokiaľ ide o výsluch svedka U., v podstate od momentu jeho prvotnej výpovede došlo k zásadnej zmene v spôsobe obhajoby obvinených F., F. a R., ktorí od tohto momentu zmenili svoje výpovede tak, že za hlavného organizátora obchodovania s pervitínom v Prešove označili J. U.. V ďalšej časti vyjadrenia prokurátor v podstate zhodne uvádza skutočnosti ako vo vyjadrení k dovolaniu obvineného F. a R.. Prokurátor aj toto dovolanie navrhol odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku vzhľadom k tomu, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) nie sú naplnené.

K dovolaniu obvineného H. J. sa prokurátor vyjadril písomným podaním doručeným okresnému súdu 14. februára 2018. Dovolateľ namietal porušenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku. Skutkový stav je zrejмый a určitý aj vo vzťahu k tomuto obvinenému, pričom súd sa zaoberal podrobne vyhodnotením jednotlivých dôkazov, na základe ktorých ustálil aj právnu kvalifikáciu skutku. Porušenie práva na obhajobu nie je možné vyvodzovať len z toho, že dovolateľ sa nestotožňuje s vyhodnotením dôkazov súdom. Dovolateľ namietal svedeckú výpoveď svedkov J. a U., ku ktorým sa prokurátor vyjadril vyššie. Prokurátor preto navrhol dovolanie odmietnuť.

K dovolaniu obvineného J.W. sa prokurátor vyjadril písomným podaním doručeným okresnému súdu 8. decembra 2017. Namietané sú tie isté dovolacie dôvody ako u všetkých obvinených, ku ktorým sa prokurátor vyjadril vyššie. Pokiaľ ide o námietku obvineného, že v trestnom konaní nebol zaistený pervitín dovezený na základe sprostredkovania obvineným, samotná skutočnosť, že nebola zaistená v trestnom konaní u neho alebo ďalších obvinených uvedená psychotropná látka, nemôže zakladať dôvod na zbavenie sa trestnej zodpovednosti, najmä ak bol v tom smere zadovážený celý rad iných dôkazov (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. novembra 2014 sp. zn. 2To/9/2014, Uznesenie Nejvyššieho soudu ČR zo 17. októbra 2012 sp. zn. 3Tdo/1138/2012). K námietke právnej kvalifikácie prokurátor uvádza, že legálna definícia organizovanej skupiny v ustanovení § 129 ods. 2 Trestného zákona nevyžaduje hierarchiu svojich členov, teda určitú štruktúrovanosť, čo je zákonným znakom zločineckej skupiny v zmysle § 129 ods. 4 Trestného zákona. V rámci organizovanej skupiny vystupujú členovia v podstate na rovnakej úrovni, kde každý plní svoju úlohu. Delba úloh vyplýva z výrokovej časti. Znakom organizovanej skupiny nie je ani dosahovanie zisku. Nevyžaduje sa ani aby sa členovia osobne poznali, postačuje, ak páchatel koná s vedomím, že sa podieľa na trestnej činnosti koordinovane viac osôb s určitými úlohami, čo v prípade obvinených bolo zistené. Obvinený J.W. vedel o tom, že pervitín, ktorého kúpu sprostredkoval T. F. je určený na ďalší predaj koncovým užívateľom. Uvedené preukazujú zadovážené prepisy z odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. Do pozornosti dáva prokurátor prepis hovoru č. 7415 na č. l. 145 v zväzku č.6, z ktorého vyplýva, že dve osoby sú v nemocnici po užití látky, ktorú zadovážil pre F.W., o čom F. povedal T., kde je z hovoru zrejмый, že sa nejednalo o prvý prípad sprostredkovania drogy T.. O tom, že sa skutočne jednalo o psychoaktívnu látku svedčí aj hovor č. 7401 na č. l. 141 a 7407, na č. l. 142 v zväzku č. 6, kde je označovaná ako soľ. Obvinený J.W. sa formálne začlenil do organizovanej skupiny páchatel'ov a konal s vedomím, že psychotropné látky sú ďalej predávané spôsobom tak, ako to vyplýva zo skutkovej vety. Výrok o treste je potom primeraný a uložený v súlade so zákonom. Prokurátor vzhľadom na uvedené navrhol dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K jednotlivým dovolaniam sa vyjadrili obvinení. V podstate zhodne uviedli, že dovolania považujú za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaných dovolaní zistil, že dovolania sú prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), boli podané oprávnenými osobami [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade však musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných chybách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Hneď v úvode musí najvyšší súd konštatovať, že dovolania obvinených sú vo veľkej miere totožné s ich odvolaniami proti prvostupňovému rozsudku.

Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

V posudzovanej veci podali dovolania len obvinení. Dovolacie dôvody obvinení uvádzali všeobecne, bez toho aby ich subsumovali pod jednotlivé ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia chápe ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo na osobnú obhajobu, právo nechať sa obhajovať obhajcom, ktorým môže byť len advokát, právo na povinnú obhajobu, ako aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Zároveň aj predstavuje vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Obvinení namietali porušenie svojho práva na obhajobu z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozsudkov.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozsudok okresného a krajského súdu boli zdôvodnené v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku a v tomto smere im nie je čo vytknúť.

Z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Pokiaľ obvinení namietali nesprávne vyhodnotenie dôkaznej situácie, je potrebné uviesť, že za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Trestného poriadku ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa súdy stotožnili s jej právnymi názormi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná (III ÚS 339/08, ÚS 197/07, II ÚS 78/05, IV ÚS

252/04, I ÚS 736/2016, I ÚS 199/2015).

Zo spisového materiálu vyplýva, že právo obvinených v priebehu celého trestného konania bolo zachované, pričom každý z obvinených sa mal možnosť zúčastňovať na hlavných pojednaniach, na ktorých bolo vykonávané dokazovanie. Všetci obvinení mali podmienky na to, aby svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu uplatňovali.

Niektorí z obvinených (F., R.) namietali, že vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo podané oneskorene (9 - 11 mesiacov) oproti uzneseniu o začatí trestného stíhania (§ 199 ods. 3 Trestného poriadku).

Dokazovanie od začatia trestného stíhania po vznesenie obvinenia neprebíha spôsobom typickým pre prípravné konanie a dokazované prostriedky sa obmedzujú len na výsluch oznamovateľa, poškodeného, podozrivého a na vyžiadanie písomných podkladov. V prvom rade je potrebné uviesť (ako to napokon najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach už niekoľkokrát zdôraznil), že hranica procesnej použiteľnosti dôkazov je v zásade daná začatím trestného stíhania „vo veci“. V posudzovanej veci išlo o rozsiahle a náročné dokazovanie, pretože sa jednalo o organizovanú skupinu, preto vyšetrovateľ do vznesenia obvinenia jednotlivým osobám musel vykonať množstvo úkonov, aby tak podozrivé osoby mohli byť obvinené.

Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia.

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu zo 7. decembra 2009 sp. zn. Tpj 63/2009, obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku.

Zásadným rozdielom medzi rozhodnutiami podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku a § 206 ods. 1 Trestného poriadku je získanie takých dôkazov, ktoré budú nasvedčovať tomu, že konkrétny trestný čin nezameniteľným skutkom spáchala nezameniteľne označená osoba, pričom totožnosť skutku musí zostať zachovaná. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná aspoň totožnosť konania. Táto podmienka bola splnená vo všetkých štádiách prejednávanej veci.

K námietke dovolateľov o kladení sugestívnych a kapciózných otázok vyšetrovatel'kou najvyšší súd konštatuje, že Trestný poriadok vo všeobecnosti zakazuje kladenie sugestívnych a kapciózných otázok (§ 122 ods. 3, § 132 ods. 2 Trestného poriadku) avšak ich konkrétnejšie nevymedzuje a ani nerieši problém kontrolných, spresňujúcich a doplňujúcich otázok, ktoré bežne obsahujú určitú sugesciu a bez ich použitia by bola väčšina výsluchov len povrchná.

Obvinení po vznesení obvinenia mali plné právo na oboznámenie sa s každým dôkazom vrátane vykonania kontradiktórnych výsluchov svedkov za účasti obhajcov, mali právo navrhovať dôkazy, pričom tieto práva aj využili. Uvedené práva boli dodržané aj v štádiu hlavného pojednania a odvolacieho konania.

K dovolateľmi namietanej konfrontácie medzi svedkom S. a U. na hlavnom pojednaní (svedkovi boli kladené otázky, ktoré nesúviseli s predmetom konfrontácie), najvyšší súd uvádza, že konfrontácia v zmysle § 125 ods. 1 Trestného poriadku neslúži na vyjasnenie rozporov vo výpovediach. Otázky na svedka U. boli vedené obhajobou rovnakým smerom, ako počas predchádzajúcich výsluchov. Takéto vykonávanie výsluchu je neprípustné.

Pokiaľ dovolatelia namietali nevykonanie niektorých výsluchov (svedok J., opakovaný výsluch svedka

J.), najvyšší súd uvádza, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania je jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch procesná strana netrvá, a teda ich berie späť (R 116/2014). Svedok J. bol vypočutý v prípravnom konaní. Zápisnica o výpovedi svedka z prípravného konania bola so súhlasom strán čítaná na hlavnom pojednávaní 27. mája 2016. Preto ani táto námietka sa nezakladá na pravde.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmé a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Za dôkazy získané v rozpore so zákonom obvinení považovali odposluchy a záznam telekomunikačnej prevádzky, vydanie príkazov na sledovanie.

Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkami dovolateľov. V súlade s § 115 ods. 2 Trestného poriadku príkaz na odpočúvanie a záznam z telekomunikačnej prevádzky bol po začatí trestného stíhania vydaný sudcom pre prípravné konanie. Tieto odposluchy boli opodstatnené, pretože nimi mali byť v tomto štádiu konania zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Príkazy boli vydané písomne a riadne odôvodnené aj skutkovými okolnosťami (Nález I.ÚS 114/2012). Námietky dovolateľov, že už od žiadosti o vydanie príkazov na sledovanie či vydanie príkazov na uskutočnenie odpočúvania telekomunikačnej činnosti alebo záznamov o vykonanej telekomunikačnej činnosti vyplývala údajne nepochybná vedomosť príslušných orgánov o totožnosti páchatel'a, nie je možné uznať nakoľko pri úkonoch, na základe ktorých po začatí trestného stíhania došlo k realizácii uvedených príkazov nebolo možné s jednoznačnou istotou očakávať zistenia takých údajov, ktoré by boli dostačujúce na vznesenie obvinenia. Tieto dôkazy patrili pri ich posudzovaní k nepriamym dôkazom. Nakoľko Krajský súd v Prešove sa uvedenom námietkou dôkladne zaoberal, dovolací súd odkazuje na podrobné zdôvodnenie v rozsudku na str. 22 až 24 a plne sa s ním stotožňuje.

Dovolatelia ďalej namietali nezákonnosť vykonaného znaleckého dokazovania na hlavnom pojednávaní, keď bola vypočutá iba znalkyňa z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatria MUDr. Mitríková - Kmečová. Najvyšší súd nezistil porušenie ustanovenia § 145 ods. 3 Trestného poriadku. Z písomného vyhotovenia znaleckého posudku vyplýva, že vypočutá znalkyňa dospela k súhlasným záverom ako aj znalkyňa MUDr. Fabišiková. Na hlavné pojednávanie na deň 11. marca 2016 boli predvolané obe znalkyne. Znalkyne odporučili obvinenému F. uložiť ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ústavnou formou, s čím obvinený v čase znaleckého vyšetrenia súhlasil.

Dovolatelia ďalej poukazovali na nezákonnosť vylúčenia trestnej veci obvineného J. U. na samostatné konanie podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku a následné využitie inštitútu tzv. spolupracujúceho obvineného. J. U. sa v posudzovanej veci priznal v jeho prípade teda prichádzalo do úvahy konanie o dohode o vine a treste. V týchto prípadoch sa v zmysle ustanovenia § 18 ods. 5 Trestného poriadku spoločné konanie proti viacerým obvineným nevedie. Vylúčenie veci J. U. na samostatné konanie bolo v súlade so zákonom.

Dovolatelia svoju argumentáciu smerovali aj k spochybneniu svedectva tzv. spolupracujúceho obvineného U., namietali vierohodnosť jeho výpovede. Výpoveď označili za nepoužiteľnú, nakoľko je produktom „obchodu“ medzi orgánmi činnými v trestnom konaní a páchatel'om trestnej činnosti, ktorého predmetom je usvedčenie iných páchatel'ov.

Takáto výpoveď je zákonným dôkazom a podlieha voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku rovnako, ako každý iný dôkaz. Pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Výpoveď takéhoto svedka môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä ak je vypočutý v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. (III. ÚS 665/2016).

V posudzovanej veci sa výrok o vine obvinených opieral aj o celý rad ďalších dôkazov, pričom svedectvo J. U. bolo síce dôležité, nebolo však ojedinelým usvedčujúcim dôkazom vo vzťahu k ostatným obvineným, ale bolo potvrdené súborom ďalších dôkazov. To platí aj o výpovediach utajených svedkov č. 2 a 3.

Dovolatelia namietali aj vierohodnosť výpovede niektorých svedkov, nakoľko aj oni boli užívateľmi drog. Najvyšší súd k tomu uvádza, nevierohodnosť vyjadruje len pochybnosti o pravdivosti takej výpovedi, zatiaľ čo nepravdivosť znamená istotu, že tvrdenie obsiahnuté vo výpovedi je v rozpore so skutočnosťou (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 30. augusta 2005 sp. zn. 7Tdo 1103/2005). Dovolací súd len poznamenáva, že všetci svedkovia boli náležite poučení a vypovedali pod prisahou.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľov, že v trestnom konaní nebol zaistený pervitín dovezený na základe sprostredkovania obvineným J.W. najvyšší súd uvádza, že samotná skutočnosť, že v trestnom konaní nebola zaistená u neho alebo u ďalších obvinených droga, nemôže zakladať dôvod na zbavenie sa trestnej zodpovednosti, najmä ak bol v tomto smere zadovážený celý rad iných dôkazov (rozsudok najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/9/2014). Zákon nepredpisuje, akým spôsobom má byť manipuláciami s drogami uvedená v ustanovení § 172 ods. 1 Trestného zákona dokázaná. K odsúdeniu za drogový delikt spočívajúci v zadovážení, prechovávaní a sprostredkovaní kúpy a predaja omamnej a psychotropnej látky môže dôjsť aj bez toho, aby bola látka fyzicky zaistená a podrobená znaleckému skúmaniu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z tohto ustanovenia teda vyplýva, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a pod. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinstančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov; pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec, alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Trestného poriadku). Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku možnosť podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov nesprávne zistený má minister spravodlivosti.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je teda vylúčené uplatňovanie námietok proti skutkovým zisteniam pre ich nesprávnosť alebo neúplnosť, či už v dôsledku nevykonania potrebného dokazovania alebo nesprávneho hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu k zistenému skutku možno namietat iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp. že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, resp. skutky, z ktorých bol obvinený uznaný vinným, boli v skutkovej vete rozsudku vymedzené tak, aby zodpovedali znakom

skutkovej podstaty príslušných trestných činov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že skutková veta tak, ako bola ustálená konajúcimi súdmi obsahuje všetky zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i), písm. j) Trestného zákona, z ktorého boli obvinení T. F., H. F., H. J., D. R., z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona z ktorého bol uznaný za vinného obvinený J.W., a z obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, z ktorého bol uznaný za vinného obvinený T. F.. Ich konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinení svojim konaním naplnili všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov.

S definíciou pojmu organizovaná skupina, spoločenie, závažnejší spôsob konania, pojmom dlhší čas, na viacerých osobách sa podrobne zaoberal krajský súd na str. 38 až 41 rozsudku. S odôvodnením krajského súdu sa aj najvyšší súd stotožňuje a v podrobnostiach na odôvodnenie odkazuje.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania vecí odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvinených T. F., H. F., H. J., J. T., D. R. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.